



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **R. S.**
zastoupený Mgr. Miroslavem Kučerkou, LL. M., advokátem,
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Pardubice,**
sídlem Věznice Pardubice, Husova 194, 530 44 Pardubice,
zastoupenému **Mgr. Zuzanou Mládkovou, advokátkou,**
sídlem 17. listopadu 237, 530 02 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2024, č. j. VS-215927-21/ČJ-2023-802132-KŘ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

1. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce vykonávající trest odnětí svobody ve Věznici Pardubice dne 5. 9. 2023 v cca 15 hod. a 16 min. převzal na vycházkovém dvoře budovy „E“ Věznice Pardubice balíček z cely č. 103 oddílu E1L. Žalobce vyzvala nstrm. Bc. K. B., aby jí balíček vydal, což žalobce odmítl splnit a schoval jej do spodního prádla. Na základě důvodného podezření, že u sebe žalobce má nepovolenou věc, byla nařízena důkladná osobní prohlídka. Při předvádění na prohlídkovou místnost na budově č. 4 Věznice Pardubice žalobce balíček vyndal ze spodního prádla, vstrčil ho do úst a spolkl jej. Vzhledem k výše uvedenému byl u žalobce dne 6. 9. 2023 v 8 hod. a 50 min. proveden orientační test na přítomnost omamných a psychotropních látek v moči. Orientační test prokázal přítomnost metamfetaminu – pervitinu v moči. Výsledek orientačního toxikologického vyšetření moče žalobce byl zapsán do protokolu, který je součástí kázeňského spisu, a vzorek moče byl odeslán ke confirmaci do Toxikologické laboratoře pro soudní lékařství a oddělení klinické biochemie a diagnostiky Nemocnice Pardubického kraje, a. s. Výsledky laboratorního vyšetření č. 873/23 ze dne 3. 10. 2023 potvrdily přítomnost amfetaminu a metamfetaminu v moči žalobce.
2. Po provedeném kázeňském řízení byl žalobci rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2024, č. j. VS-215927-19/ČJ-2023-802132-KŘ, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 4. 2024, č. j. VS-215927-19/ČJ-2023-802132-KŘ, za porušení povinností a zákazů stanovených § 28 odst. 1, 3 písm. b) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále též „ZVTOS“), uložen podle § 46 odst. 3 písm. g) ZVTOS kázeňský trest celodenní umístění do uzavřeného oddělení na 10 dnů podmíněně.
3. Povinnost dodržovat stanovený pořádek (§ 28 odst. 1 ZVTOS) a zákaz konzumovat návykové látky [§ 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS] měl žalobce porušit tím, že v přesně nezjištěný den, nejdéle však do 6. 9. 2023, na přesně nezjištěném místě ve Věznici Pardubice zkonsumoval návykovou látku, což bylo potvrzeno Toxikologickou laboratoří pro soudní lékařství a oddělením klinické biochemie a diagnostiky Nemocnice Pardubického kraje, a. s., dne 3. 10. 2023. Výsledky laboratorního vyšetření č. 873/23 potvrdily pozitivitu odsouzeného žalobce na amfetamin a metamfetamin.
4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2024, č. j. VS-215927-19/ČJ-2023-802132-KŘ. V žalobě zopakoval námitky, které již uplatnil před správními orgány (žaloba je téměř kopií vyjádření žalobce ze dne 19. 2. 2024 k podkladům rozhodnutí a žalobce v ní nijak nereaguje na argumentaci žalovaného obsaženou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí), konkrétně namítl, že *„se nepodařilo prokázat tvrzený skutkový děj“* (a nebyla tak dodržena zásada in dubio pro reo) a že *„celý proces testování byl již na první pohled značně netransparentní a zmatečný, díky čemuž byly údajně zjištěné výsledky zcela neprůkazné“* [podle mínění žalobce *„z napadeného rozhodnutí i nadále neplyne, zda byly pro testování splněny hygienické podmínky, zda byl vzorek přemístěn v souladu s platnými právními předpisy za současného využití odpovídající ochrany (hygienické rukavice apod.), ani to, zda byl vzorek umístěn do nové (čisté) k tomu určené, nádoby“*, *„stejně tak není a nebylo uvedeno konkrétní množství údajně zjištěné zakázané látky, jakož není ani uvedeno, jakou metodou, jakým způsobem a výpočtem, byl tvrzený výsledek testování, zjištěn“*, dokonce *„není ani důkazně potvrzeno, že předmětný vzorek je opravdu vzorkem žalobce“*]. Testování též *„trvalo nepřiměřeně dlouho“*, *„jiné testované osoby a jejich testy a výsledky byly zpracovány ve zcela odlišném čase“*. V rozporu se zákonem byl též užit služební záznam nstrm. Bc. B.,

který nadto „pochází z jiného řízení“, v rámci, kterého byl žalobci dne 17. 10. 2023 uložen kázeňský trest „za zcela totožný skutek“. V závěru žaloby pak žalobce naznačil, že „skutek“, pro nějž bylo vedeno řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, je „pouze výsledkem snahy odsouzeného R. P. škodit žalobci“. Dle žalobce měl odsouzený R. P. „zásadní zájem na tom žalobce nejen zdiskreditovat, ale zejména jej omezit na oddíl, kterému má a měl údajně šéfovat právě R. P.“. Žalobce navrhl, aby soud vyslechl odsouzeného R. P. a odsouzené V. a Z., „před kterými právě R. P. sděloval, jak si žalobce podá“.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky,¹ teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

II.

6. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předně soud připomíná, že řízení před správními soudy je ovládáno přísnou dispoziční zásadou, která se projevuje mimo jiné tím, že je soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu oprávněn přezkoumávat napadené výroky správního rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, z novějších rozhodnutí např. rozsudek ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Afs 3/2015 – 29, ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019 – 38, bod 10, či ze dne 4. 4. 2024, č. j. 5 Afs 20/2023–31, bod 34).
8. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního rozhodnutí. Takovým postupem by soud přestal být

¹ Jak mnohokrát uvedl Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019–34, bod 10, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018–31, bod 34, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019–49, bod 15, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 – 56, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45), „je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů“ a „správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací“.

nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). V odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 7. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, č. 3733/2018 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že ve lhůtě pro podání žaloby musí uplatnit žalobce alespoň jeden žalobní bod, aby jeho žaloba byla projednatelná, jinak má být odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s. O další žalobní body lze podanou žalobu rozšířit jen ve lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). K žalobním bodům uplatněným po uplynutí lhůty pro podání žaloby soud nesmí přihlídnout. Takto upravená koncentrace řízení není samoučelná. Jejím smyslem je postavit najisto rozsah důvodů, na jejichž základě bude soud přezkoumávat napadené rozhodnutí, čímž má být zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlosti řízení. Současně platí, že prostřednictvím následného „doplňování“ žaloby nelze „do věci přinášet nic zásadně nového ve smyslu dalších důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí. V opačném případě by totiž byl naopak na místě závěr, že se jedná o rozšíření o další žalobní bod“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 7 As 10/2013-30). I kdyby žalobce tvrdil, že v žalobě uplatnil námitky jen v obecné rovině a doplňujícími podáními je jen rozvedl a konkretizoval, musel by toto doplnění učinit ve zmíněné zákonné lhůtě (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Jak totiž výstižně v minulosti konstatoval desátý senát Nejvyššího správního soudu, „*uplatnění obecné žalobní námitky není otevřením bezdné nádoby možných pochybení správního orgánu, ze kterých žalobce může libovolně vytahovat další a další konkrétní námitky až do rozhodnutí soudu, ale pouze zastřešující typovou kvalifikací konkrétních námitek, které nicméně žalobce musí uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 100/2017-91, bod 21).

9. Pokud jde o náležitosti žalobních bodů, Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylicit, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005–57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 8 Azs 52/2005–56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004–42).
10. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní

strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran. Jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany (viz tamtéž). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012–42). Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely [již vůbec pak správním soudům nepřísluší vyhledávat vady správního rozhodnutí, aniž by tyto byly výslovně namítány (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 101/2015–32, či rozsudek téhož soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 2 As 218/2015–6)]. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud např. v odůvodnění rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015–20, konstatoval, že „soud ... v žádném případě není povinen žalobní body domýšlet, fantazijně o nich spekulovat, resp. konstruovat namísto žalobce všechny možné zásahy do jeho veřejných subjektivních práv, jinak by porušil dispoziční zásadu, podle níž má žalobce ve svých rukou určit, proti čemu a proč žalobu podává, a tím i závazně vymezit rozsah, v němž se má soud věcí zabývat“. Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, či uplatní námitku stručnou, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině a postačí též zpravidla jen stručně pojaté odůvodnění soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012–21).

11. Soud tedy shrnuje, že míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobce v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobce na pouhá obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018–36, bod 20). Žalovaný na 4 stranách žalobou napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil své závěry, přičemž proti zevrubné a promyšlené argumentaci žalovaného žalobce v žalobě postavil v podstatě totožné námitky, jaké uplatnil v kázeňském řízení, aniž by předložil konkrétní relevantní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalovaného [za žalobní (či kasační) námitku nelze i dle Nejvyššího správního soudu „rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů“ správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 - 43, bod 50)]. Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správních orgánů, nebude soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 - 88), odkazuje na jejich odůvodnění (není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené) a k věci dodává, že Nejvyšší soud již v odůvodnění usnesení ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. 3 Tdo 1070/2015, konstatoval, že uložení kázeňského trestu, který spočívá v celodenním umístění odsouzeného do uzavřeného oddělení věznice na vymezenou dobu, nelze považovat za

trestní sankci ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle důvodové zprávy k ZVTOS „*smyslem ukládání kázeňských trestů není další potrestání odsouzeného, ale především udržení pořádku a klidu ve věznici a motivace odsouzeného k pozitivnímu chování*“. Obdobně Ústavní soud v usnesení ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, uvedl, že „*kázeňské přestupky vězňů i ukládané tresty dosahují nižší intenzity než trestní sankce a jejich cílem je zajistit běžný pořádek a kázeň ve věznicích. Jednou z jejich hlavních funkcí je (negativní) motivace k plnění povinností stanovených právními předpisy a vnitřními řády, a to osobám, které byly již k omezení osobní svobody pravomocně odsouzeny řádným soudem*“. Nelze proto klást stejné požadavky na řízení a z něho vzešlý rozsudek trestního soudu odsuzující pachatele trestného činu a na řízení a z něho vzešlé rozhodnutí správního orgánu, kterým se odsouzenému ukládá kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 10 dnů. Ostatně Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí konstatoval, že kvalita procesu (a výstupů z tohoto procesu, tj. rozhodnutí) musí odpovídat právům a povinnostem, o kterých se jedná, tedy tomu, co je v daném případě „*ve hře*“. Přehnané (přemrštěné) požadavky na činnost správních orgánů jsou výrazem přepjatého formalismu a ohrožují funkčnost správy na příslušném úseku (srov. – mutatis mutandis – nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11). I zdejší soud v minulosti opakovaně rozhodl, že pro řádný výkon vězeňství a chod samotné věznice je nezbytné, aby kázeňský trest byl uložen rychle a byl vůči ostatním odsouzeným jasným signálem, že v průběhu výkonu trestu odnětí svobody musí být ve věznicích pořádek a kázeň. S ohledem na atypické okolnosti, za nichž k ukládání kázeňských trestů dochází, jakož i s přihlédnutím ke lhůtám, ve kterých jsou správní orgány povinny rozhodnout (viz např. § 52 ZVTOS), nelze na rozhodnutí o kázeňském přestupku odsouzeného klást stejné nároky jako na rozhodnutí vydávaná jinými správními orgány nebo soudy (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08).

12. V daném případě jsou v (prvostupňovém) rozhodnutí o uložení kázeňského trestu obsaženy údaje identifikující nezaměnitelně rozhodující orgán i odsouzeného, dále rozhodnutí obsahuje dostatečně konkrétní popis skutku, závěr o porušení konkrétní právní normy a poučení o opravném prostředku, datum a podpis. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při určování druhu a výměry sankce. Z odůvodnění rozhodnutí je též patrné, jak se správní orgán vypořádal s obhajobou žalobce. Rovněž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o stížnosti (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek) jsou zmíněny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány veškeré důvody výroku rozhodnutí a jsou v něm též vypořádány všechny základní námitky žalobce. Správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jejich rozhodnutí s obecně závaznými právními předpisy. Žalobou napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět případné dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s. Vzhledem k výše uvedenému nebylo nezbytné dokazování, jakkoliv doplňovat. Samotným správním spisem se pak v řízení před správním soudem dokazování neprovádí, byť z jeho obsahu správní soudy vycházejí a důkazní prostředky (důkazy) v něm obsažené hodnotí. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 7 As 238/2015–31, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Dokazování nicméně není potřeba provádět obsahem správního spisu, neboť ten je obrazem a výsledkem správního řízení,*

dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).“

13. Pokud jde o jednotlivé námitky žalobce, pak soud připomíná, že kázeňským přestupkem je zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu (§ 46 odst. 1 ZVTOS). Kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu tvrzení navrhopat provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě (§ 47 odst. 1 ZVTOS). Odsouzený je ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň (§ 28 odst. 1 ZVTOS; povinnost dodržovat stanovený pořádek a kázeň je všeobecnou povinností odsouzených, jejímž obsahem je podrobení se všem pravidlům (omezením, příkazům, zákazům apod.), která jsou pro výkon trestu odnětí svobody stanovena ZVOTS, popř. dalšími právními předpisy upravujícími výkon trestu odnětí svobody]. Odsouzeným je zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky (§ 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS]. Povinností odsouzeného je podrobit se vyšetření ke zjištění, zda užil návykovou látku, a v případě, že se prokáže přítomnost návykové látky, uhradit náklady na toto vyšetření (§ 28 odst. 2 písm. n) ZVTOS].
14. Dále soud opakuje, že okolnosti kázeňského přestupku byly náležitě objasněny a byla spolehlivě prokázána vina žalobce, když správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se žalobce příslušného kázeňského přestupku dopustil (nebyly zde tedy žádné rozumné a podstatné pochybnosti, které by měly správní orgány vést k uplatnění žalobcem zmíněné zásady in dubio pro reo). Žalobce je především usvědčován výsledky orientačního testu na přítomnost omamných a psychotropních látek v moči ze dne 6. 9. 2023. Správnost výsledku orientačního testu byla následně potvrzena Toxikologickou laboratoří pro soudní lékařství a oddělením klinické biochemie a diagnostiky Nemocnice Pardubického kraje, a. s., dne 3. 10. 2023. Fakt, že testování vzorku moči žalobce bylo zcela transparentní a bylo provedeno v souladu s normami upravujícími tuto oblast, resp. lege artis, byl potvrzen výpověďmi prap. J. a zdravotní sestry K., kteří realizovali samotné testování a o jejichž věrohodnosti soud nemá žádné pochybnosti (a ani žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z nichž by tyto pochybnosti měly pramenit). Z výpovědí vyplývá, že prap. J. dne 6. 9. 2023 odsouzeného žalobce informoval a prokazatelně poučil, že u něj bude provedeno orientační toxikologické vyšetření moče. Žalobci následně vydal kelímek na vzorek moče a předvedl ho na WC na zdravotnickém středisku k poskytnutí vzorku moče. Žalobce tento vzorek poskytl a poté ho prap. J. předvedl do ordinace, přičemž sám žalobce nesl svůj vlastní vzorek moče. Zde byl vzorek moče za přítomnosti žalobce a prap. J. vyhodnocen zdravotní sestrou K. pomocí detekční sestavy jako pozitivní na metamfetamin, což žalobce potvrdil svým podpisem do protokolu. Není tedy pochyb o tom, že se jednalo o vzorek moče žalobce, neboť je nemyslitelné, že by žalobce podepsal protokol o provedení orientačního toxikologického vyšetření, pokud by se nejednalo o jeho moč, resp. pokud by měl jakékoliv pochybnosti o postupu zaměstnanců věznice. Předmětný vzorek moče zdravotní sestra K. rovněž za přítomnosti žalobce a prap. J. přelila do zkumavky, zapečetila ji a opatřila jménem, příjmením, datem narození žalobce a datem testování. Zdravotní sestra K. manipulovala se vzorkem v hygienických rukavicích a jednoznačně se jednalo o vzorek

moče žalobce. Lze tedy shrnout, že žalobce poskytl pod dozorem prap. J. vzorek moče, který následně sám žalobce v kelímku předal k vyhodnocení zdravotní sestře K. Výsledky laboratorního vyšetření akreditovanou laboratoří jednoznačně prokázaly, že žalobce konzumoval návykové látky, neboť tyto byly v moči žalobce prokázány.

15. Není podstatné, že nebylo zjišťováno množství návykové látky v moči žalobce, neboť konkrétní množství návykové látky je v kázeňském řízení irelevantní, jelikož zákaz konzumace návykových látek v průběhu výkonu trestu odnětí svobody je absolutní, resp. platí nulová tolerance. Odsouzený se má ve výkonu trestu odnětí svobody chovat tak, aby se v jeho těle omamné a psychotropní látky nenacházely vůbec. Samotná doba, po kterou správní orgány čekaly na výsledky z akreditované laboratoře, o ničem nevypovídá a nemá žádný vliv na závěry správních orgánů, což již žalobci vysvětlil v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný. Tvzení, že *„jiné testované osoby a jejich testy a výsledky byly zpracovány ve zcela odlišném čase“*, žalobce ničím nedoložil. Není též pravda, že by z výsledků toxikologického vyšetření nebylo zřejmé, jaká metoda byla k testování použita. Ve výsledcích laboratorního vyšetření č. 873/23 ze dne 3. 10. 2023 je přímo uvedeno, že *„v moči byl prokázán specifickou metodou plynové chromatografie s hmotnostní detekcí amfetamin a metamfetamin“*. Námitky týkající se užívání léku Rivotril jsou irelevantní, neboť tento lék neobsahuje amfetamin ani metamfetamin a jeho užívání či neužívání nemohlo mít, proto na závěr správních orgánů vliv, jak již žalobci objasnily správní orgány obou stupňů. Pouze pro úplnost a nad rámec nutného odůvodnění soud opakuje, že dle správního spisu měl žalobce ke dni 6. 9. 2023 užívat pouze lék Rivotril (jenž má anxiolytický a antikonvulzivní účinek a používá se např. k léčbě epilepsie či ke krátkodobé léčbě panické poruchy), který obsahuje benzodiazepiny. Vzhledem k absenci benzodiazepinů v moči žalobce nelze než ve shodě se správními orgány uzavřít, že žalobce tento lék neužíval dle doporučení lékaře. Tento závěr ostatně žalobce (stejně jako v případě jiných závěrů správních orgánů) žádnou konkrétní námitkou nijak nezpochybnil.
16. Lichá je i námitka týkající se užití služebního záznamu nstrm. Bc. B. K provedení důkazů lze zásadně užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nepochybně lze tedy k provedení důkazu užít i služební záznam, a to i tehdy, pokud byl již k provedení důkazu užít v jiném řízení, zákon v tomto ohledu žádné limity nestanoví. Skutečnost, že služební záznam neměl číslo jednací, není nijak podezřelá, neboť, jak žalobci objasnil žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, služebními záznamům samotným se nepřidělují čísla jednací (i kdyby ale absenci čísla jednacího bylo možno považovat za formální nedostatek služebního záznamu, neměl by tento nedostatek bez dalšího žádný vliv na použitelnost a věrohodnost této listiny). Nadto předmětný služební záznam byl v rámci kázeňského řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, použit pouze za účelem objasnění důvodu provedení orientačního toxikologického vyšetření.
17. Není též pravda, že by žalobce byl již jednou potrestán za *„zcela totožný skutek“*. Jak správně připomněly správní orgány (na jejichž argumentaci žalobce opět nijak v žalobě nereagoval), žalobci byl v rámci kázeňského řízení vedeného pod číslem jednacím VS-130804/ČJ-2023-802132-KŘ skutečně dne 17. 10. 2023 uložen kázeňský trest důtky v pravomoci vychovatele za porušení ustanovení § 28 odst. 1, 3 písm. a) ZVTOS, nejednalo se však o totožný skutek, neboť kázeňský trest byl uložen za navazování nepovolených kontaktů a nesplnění pokynu příslušníka nstrm. B., aby odsouzený žalobce vydal věc, kterou převzal z cely č. 103 oddílu

E1L Věznice Pardubice a kterou následně před provedením osobní prohlídky odsouzený vložil do úst a spolkl.

18. K poukazu žalobce na to, že mu chce odsouzený R. P. „škodit“, soud uvádí, že mu není zřejmé, jak souvisí nevraživost mezi ním a odsouzeným R. P. s výskytem amfetaminu a metamfetaminu v moči žalobce, přičemž žalobce tuto souvislost soudu v žalobě neobjasnil. Samotná kvalita vztahů mezi jednotlivými odsouzenými pak nemá relevantní souvislost s předmětem toho řízení, a proto soud neprovedl výslech odsouzených Z., V. a R. P. Nadto, jak již uvedly oba správní orgány, skutečnost, že žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody konzumoval návykovou látku, byla v řízení spolehlivě (bez důvodných, tj. rozumných a podstatných pochybností) prokázána a další dokazování by bylo nadbytečné.

III.

19. Soud tedy uzavírá, že v řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, bylo prokázáno, že skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, se stal a že je spáchal žalobce a že tento skutek (užití návykové látky ve výkonu trestu odnětí svobody) je kázeňským přestupkem. Uložený kázeňský trest je úměrný závažnosti spáchaného přestupku a je v souladu s účelem výkonu trestu. Kázeňský trest celodenní umístění do uzavřeného oddílu na 10 dnů nepodmíněně uložila osoba, která k tomu měla kázeňskou pravomoc. Před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu byl žalobce, resp. jeho zmocněnec, seznámen se všemi skutečnostmi, které se mu kladou za vinu, jakož i s důkazy o nich, a byl vyzván, aby se v souladu s § 47 odst. 1 ZVTOS k nim vyjádřil. Základní žalobní námitky tedy nebyly důvodné, a proto soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
20. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. ledna 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu